

Fricz Tamás: Talány, mi mozgatja Merkelt

2015 november 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Orbán Viktor Madridban, az Európai Néppárt tisztújító közgyűlésén mintegy negyedórás, nagy hatású és tabukat döntögető beszédet mondott.

A közzéadott videóban láthattuk-hallhattuk a beszédet elejétől a végéig, s így láthattuk azt is, hogy az elnöki pulpituson ülők közül gyakorlatilag mindenki tapsolt (Donald Tusk is), csak két személyiség nem: Angela Merkel és Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke.

Mondhatnánk azt is: az Európai Uniót formálisan (Juncker) és informálisan (Merkel) irányító két politikus méltatlan módon, udvariatlanul viselkedett. Merkel a papírjai között matatott, Juncker üveges tekintettel bámult maga elé. Ez volna az európai modor, ráadásul az egy pártcsaládhoz tartozók között?

Persze, nyilvánvalóan, itt nem egyszerre udvariatlanságról, hadd ne mondjam, pofátlanságról volt szó. Sokkal inkább arról, hogy sem Merkel, sem Juncker nem merete venni a bátorságot, hogy Orbán Viktort megtapsolja – tették mindezt azért, hogy még a látszatát is elkerüljék a világ közvéleménye előtt annak, hogy ő a nyugati nagyhatalmak és a pénzügyi globális vezetők körök által kiátkozott magyar miniszterelnök, mint konzervatív eszmetársuk felé a legminimálisabb egyetértés jeleit mutatnák. S miután még a mai napig is akadnak elemzők, véleménymondók a magyar médiában, akik Merkel asszony migránsügyben felmutatott eddigi tevékenységét „józanak, reálisnak, korrektnek” tartják, érdemes még egyszer megvizsgálnunk azt, hogy vajon teljesen szuverén politikát folytat-e Merkel, vagy ha esetleg mégsem, akkor ki és mi mozgatja döntéseiben.

Ebből a szempontból néhány mozzanatot érdemes kiemelni.

A WikiLeaks tevékenységének köszönhetően néhány éve nyilvánosságra került, hogy az amerikai titkosszolgálati ügynökség, az NSA szinte mindenkit lehallgatott és lehallgat a világ fontos szereplői közül, s nemcsak az ellenségeket, hanem az úgynevezett szövetségeseket is. Így derült ki a botrányok botránya, hogy Angela Merkel mobiltelefonját is lehallgatták. Mindenki azt várta, hogy ennek következményei lesznek, Németország határozottan fellép az Egyesült Államokkal szemben, védve a saját, nemzeti érdekeit. Ám nagyon nem ez történt... Néhány hümmögés és ejnye-bejnye után tulajdonképpen semmilyen érdemi ellenlépés nem történt. Mire utal ez? Nyilvánvalóan arra, hogy az Egyesült Államok és a Merkel vezette kormány között olyan kapcsolatok vannak, amelyek – fogalmazzunk így – egyfelől elszakíthatatlanok, másfelől nem feltétlenül egyenrangúak, s nem a kancellár asszony elnyére.

Ráadásul, nem is olyan régen, 2015 májusában az is kiderült – nem kis botrányt okozva –, hogy a német hírszerzés az ominózus amerikai NSA-val karöltve rendszeresen lehallgatta a francia elnöki palotát, a francia

külügyminisztériumot, az Európai Bizottságot, valamint jó néhány európai nagyvállalatot. No comment. Ezek után tiszta és világos, hogy milyen kapcsolatok fűzik össze a kancellár asszonyt, a német kormányt és az Egyesült Államok vezetését. Az amerikaiak mindent tudnak Merkelről, s nem az ördögöt való feltételezés az, hogy a migránsügy kezelésében is – finoman szólva – együttműködnek. Azt már ki sem merem mondani, hogy irányítják. Az Egyesült Államok köztudottan multikulturális társadalom, s immáron eljutottak odáig, hogy a nem szonok, ázsiai, latin, afrikai stb. lakosság születési arányszáma megelőzi a „fehér” lakosságét. Az Egyesült Államok – és a mögötte álló globális pénzügyi vezetők körök – számára egy faji szempontból kevert multikulti, föderális Európa geopolitikai szempontból is a legideálisabb partner. Merkel júliusban még azt mondta egy palesztin kislánynak, hogy a politika kemény dolog, s „lehet, hogy neked és szüleidnek el kell hagynotok Németországot”. Két hónappal később már arról beszélt a német kormány, hogy a befogadásnak nincs felső határa...

Az Egyesült Államokkal való szoros együttműködés kiterjed az USA legfontosabb partnerére, Izraelre is. Merkel asszony 2008. március 18-án beszédet mondott az izraeli parlamentben, a knesszetben. Az első mondatokat héberül mondta el, majd így folytatta németül: „Németország Izraelért viselt felelőssége része országom államrezonjának. Más szóval Izrael biztonsága nekem, mint német szövetségi kancellárnak, sohasem válhat alku tárgyává. És ha mégis azzá válna, a bizonyítás órájában ezek nem maradnak üres szavak.”

Aligha kell magyarázni e szavakat: a „bizonyítás órája” nyilván egy olyan, Izraelt veszélyeztető háborús fenyegetés, amelynek során Németország nem habozna az Egyesült Államokkal együtt katonailag is kiállni Izrael mellett. Az amerikai–izraeli–német szövetség a Merkel-érában erős és feszes, mondhatnánk, megbonthatatlan. Vajon elképzelhető, hogy Merkel a migránsügyben a szövetségesei akarata ellenére cselekszik? Nem hiszem. Végül emlékeztetnék arra, hogy Jean-Claude Juncker EB-elnökké választását több európai miniszterelnök is kifogásolta, köztük a svéd és a holland is. Juncker egyértelműen a transznacionális, köztük amerikai többségi tulajdonú nagyvállalatok kijáró embere, aki hazájában, Luxemburgban adóparadicsomot épített ki a nekik – mint miniszterelnök... Merkel némi hezitálás (amit egy ideig talán Orbán is komolyan vett) után egyértelműen kiállt a globális pénzügyi embere mellett, s egy délután erős érvekkel meggyőzte a svéd és a holland miniszterelnököt is Juncker nélkülözhetetlenségéről.

Ha Merkel el is hiszi azt, amit mond és hirdet migránsügyben – még az is elképzelhető, hogy igen –, tulajdonképpen mindegy. A lényegesebb az a tény, hogy döntéseiben – ismét finoman szólva – nem teljesen szuverén. És ez nagy baj és nagy veszély Európára nézve. Egy remény azonban mégis van: Merkel láthatóan nagyon szereti azt a pozíciót, amit elért, s nem szívesen mond le látszólagos vezető szerepéről. Viszont szembesül az európai, s immáron a német társadalom, az emberek, a közvélemény radikális hangulatváltozásával, Európa megvédésének, a migránsáradat azonnali leállításának egyre hangosabb követelésével. Ha hatalmon akar maradni, a demokráciának legalább a látszatát meg kell őriznie.

Éppen ezért az a reményem, hogy Merkel a rá jellemző kompromisszumkészségével rugalmasan elfogadja szakadni eddigi, mindenkit befogadó politikájától, de közben úgy fog tenni, mintha alapelveiből jótányit sem engedett volna. Orbánt továbbra sem fogja megtapsolni, ám csendben megvalósítja Orbán elképzeléseit. De bár történjen így, ha ez az ára annak, hogy Európa lélegzetvételhez jusson.

Fricz Tamás - A szerző politológus

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló